

Arrest

nr. 248 100 van 25 januari 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Kolenmarkt 83
1000 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 juli 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WALDMANN, die loco advocaat O. TODTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 21 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 14 januari 2020, met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beslissing waarbij het door verzoeker in België ingediende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 236 278 van 2 juni 2020 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker indiende tegen de beslissing van 14 januari 2020 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming onontvankelijk wordt verklaard.

1.4. Op 8 juli 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 14 juli 2020 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : [K.]

voornaam : [M.F.]

[...]

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 14/01/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 02/06/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in enig middel de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 52/3, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van artikel 191 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van artikel 18 van het ministerieel besluit van 30 juni 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken (hierna: het ministerieel besluit van 30 juni 2020), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest van de grondrechten), van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG) en van de hoorplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"A. In rechte

> Het artikel 52/3 van de vreemdelingenwet bepaalt dat:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.

Indien het een tweede volgend verzoek om internationale bescherming of meer betreft en indien dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, niet-ontvankelijk wordt verklaard, wordt het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven na deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2. Indien de betrokkene wordt vastgebonden, wordt dit bevel ter kennis gebracht op de plaats waar hij wordt vastgehouden.

[...]

§ 3. Indien de in paragraaf 1 en 2 bedoelde vreemdeling op het moment van de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming reeds het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waaraan hij nog geen gevolg heeft gegeven, ziet de minister of zijn gemachtigde af van het nemen van een nieuwe verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel maar wordt de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven maatregel tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming opgeschort overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70.

Eenmaal de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven verwijderingsmaatregel niet langer overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70 is opgeschort, kan de minister of zijn gemachtigde, indien hij dit nodig acht, de

> *Op basis van de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat "die motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen" en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, "de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze".*

Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

De verwerende partij beschikt van een discretionaire bevoegdheid om te beoordelen of de voorwaarden van het artikel 9bis vervuld zijn. Deze vrijheid is toch "geen vrijbrief voor een willekeurige ononredelijke beslissing". De redelijkheid van de beslissing is een grens aan dit beoordelingsvrijheid.

De kennelijk beoordelingsfouten kunnen bijgevolg leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling. Worden beschouwd als redelijk beslissingen die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn".

> Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt dat:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten".

> *Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 eist een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen. Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiseres de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen.*

Op basis van deze formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat "de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen" en dat, volgens art. 3 van de Wet

van 1991, "de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze."

Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

> De kennelijk beoordelingsfouten kunnen leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling. Worden beschouwd als redelijk beslissingen die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn'.

> Het artikel 74/13 van de vreemdelingenwet [...] bepaalt dat de verwerende partij moet rekening houden met het familieleven en het hogere belang van de kinderen.

> Het artikel 74/14, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

> Het artikel 191 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (VWEU) stelt:

1. Het beleid van de Unie op milieugebied draagt bij tot het nastreven van de volgende doelstellingen:

- behoud, bescherming en verbetering van de kwaliteit van het milieu;
- bescherming van de gezondheid van de mens;
- behoedzaam en rationeel gebruik van natuurlijke hulpbronnen;
- bevordering op internationaal vlak van maatregelen om het hoofd te bieden aan regionale of mondiale milieuproblemen, en in het bijzonder de bestrijding van klimaatverandering.

2. De Unie streeft in haar milieubeleid naar een hoog niveau van bescherming, rekening houdend met de uiteenlopende situaties in de verschillende regio's van de Unie. Haar beleid berust op het voorzorgsbeginsel en het beginsel van preventief handelen, het beginsel dat milieuaantastingen bij voorrang aan de bron dienen te worden bestreden, en het beginsel dat de vervuiler betaalt.

In dit verband omvatten de aan eisen inzake milieubescherming beantwoordende harmonisatiemaatregelen, in de gevallen die daarvoor in aanmerking komen, een vrijwaringsclausule op grond waarvan de lidstaten om niet-economische milieuredenen voorlopige maatregelen kunnen nemen die aan een toetsingsprocedure van de Unie onderworpen zijn.

3. Bij het bepalen van haar beleid op milieugebied houdt de Unie rekening met:

- de beschikbare wetenschappelijke en technische gegevens; de milieumomstandigheden in de onderscheiden regio's van de Unie;
- de voordelen en lasten die kunnen voortvloeien uit optreden, onderscheidenlijk niet-optreden;
- de economische en sociale ontwikkeling van de Unie als geheel en de evenwichtige ontwikkeling van haar regio's.

4. In het kader van hun onderscheiden bevoegdheden werken de Unie en de lidstaten samen met derde landen en de bevoegde internationale organisaties. De nadere regels voor de samenwerking van de Unie kunnen voorwerp zijn van overeenkomsten tussen de Unie en de betrokken derde partijen. De eerste alinea doet geen afbreuk aan de bevoegdheid van de lidstaten om in internationale fora te onderhandelen en internationale overeenkomsten te sluiten.

Het artikel 18, §1 van het MB van 30 juni 2020 stelt dat:

"Niet essentiële reizen vanuit en naar België zijn verboden".

B. In casu

Eerst onderdeel: schending van de hoorplicht

Uit de bestreden beslissing, komt het niet uit dat de eiseres gehoord werd voordat de beslissing genomen werd.

De administratie moet zorgvuldig zijn in de vaststelling en beoordelingen van de relevante feiten, in het kader van de principes van goed bestuur, zoals meerder keer vastgesteld door de Raad van Staat, « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari 1966, n°58.328) ; procéder « à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant

de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir» (RvS, Claeys, no. 14.098, van 29 april 1970).

Verwerende partij moet ook de rechten van de verdediging naleven, evenals het principe audi alteram partem.

In een arrest van 5 november 2013 (C-166/13) heeft het Europees Hof van Justitie herhaald betreffende de hoorplicht dat dit recht inhoudt:

45 Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is.

46 Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arrest M., EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

47 Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressant van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (zie in die zin arrest Sopropé, EU:C:2008:746, punt 49).

48 Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (zie arresten Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, punt 14, en Sopropé, EU:C:2008:746, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (arrest Al., EU:C:2012:744, punt 88).

49 Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arresten Sopropé, EU:C:2008:746, punt 38; M., EU:C:2012:744, punt 86, en G. en R., EU:C:2013:533, punt 32).

50 De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unie recht vallen (arrest G. en R., EU:C:2013:535, punt 35).

Uw Raad heeft ook beoordeeld in een arrest nr 194.856 van 10 november 2017 betreffende de hoorplicht:

Het recht om te worden gehoord, maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukambega, § 45), en waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C- 277/11, M.m., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt

genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) (Pb.E 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 20/1-12, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Bovendien staat het buiten twijfel dat de eerste bestreden beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu dus van toepassing.

Noch de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen met betrekking tot het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van een schending van dit hoorrecht zijn door het Unierecht, met name de Terugkeerrichtlijn, vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu de Terugkeerrichtlijn (zie HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., §§ 35-36).

[...]

In artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is uitdrukkelijk voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister, c.q. de staatssecretaris, of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien anders niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

In de voorbereiden werkzaamheden van het artikel 52/3 van de vreemdelingenwet, werd het bevestig[d] dat vanaf het moment dat de asielzoeker het voorwerp maakt van een verwijderingsmaatregel in toepassing van die bepaling, vallen ze onder het toepassingsgebied van de terugkeerrichtlijn:

“Vanaf het moment dat verzoekers overeenkomstig Richtlijn 2013/32/EU niet (meer) op het grondgebied mogen blijven, vallen ze onder het toepassingsgebied van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St., Kamer, 2067-2017, n°2548/001, p. 78).

In casu, werd de eiser niet in de gelegenheid gesteld om zijn aanmerkingen te geven betreffen het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, evenals de motieven ervan.

De eiser zich verzet tegen een verwijdering naar zijn herkomstland.

De eiser ook hebben kunnen uitleggen dat hij in Griekenland over een internationale bescherming geniet en dat hij momenteel geen gevolg kan geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten omwille van de sanitaire crisis, als gevolg van de Covid-19, die onmogelijk maakt om het Belgische grondgebied te verlaten.

Verwerende partij heeft kennelijk de hoorplicht, die door de verdedigingsrechten beschermd zijn, geschonden.

Tweede onderdeel: schending van het artikel 3 EVRM

Bestreden beslissing stelt dat de eiser van Afghaanse nationaliteit is.

Zelf als de beslissing dit niet expliciet aanwijst, komt het uit die verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit dat die beslissing genomen is met het oog op een verwijdering naar Afghanistan.

De eiser is nochtans een erkend vluchteling en mag niet naar zijn herkomstland uitgewezen worden.

Hij werd door de Griekse overheden als vluchteling erkend.

In zijn weigeringsbeslissing dd. 14 januari 2020, had het CGVS aangewezen dat:

“Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Afghanistan” (stuk 3).

De verwerende partij moest bijgevolg weten dat de eiser niet naar zijn herkomstland uitgewezen kan zijn.

Bestreden beslissing schendt bijgevolg het principe van non-refoulement evenals het artikel 3 EVRM.

Derde onderdeel: schending van het voorzorgsbegin[se]l

Het artikel 18, §1 ministeriele besluit van 30 juni 2020 verbiedt uitdrukkelijk iedere reis van en naar België, die niet essentieel is.

Dit besluit werd genomen om de openbare orde en volksgezondheid.

De preambule van dit besluit herhaalt dat deze maatregelen zijn genomen conform het artikel 191 van het VWEU “dat het voorzorgsbegin[se]l in het kader van het beheer van internationale gezondheidscrisissen en van de actieve voorbereiding van zulke potentiële crisissen verankert’.

Deze criteria van openbare orde, volksgezondheid, voorzorgsbegin[se]l in het kader van een zware gezondheidscrisis komen duidelijk boven de criteria van verdeling van de asielzoekers die aan de grond is van de Dublin Verordening.

Door een beslissing te nemen die als gevolg heeft dat de eiser bevolen werd om het Belgische grondgebied te verlaten om naar ander land te reizen, terwijl die reis niet essentieel is, wordt niet alleen maar het artikel 18 van het MB geschonden maar evenals de principes van voorzorg ingeschreven in het VWEU.

Deze verplaatsing heeft als gevolg een mogelijke verspreiding van de ziekte en brengt in het gevaar de volksgezondheid, zowel in het buitenland als in België.

De bestreden beslissing miskent bijgevolg het artikel 18 van het MB van 30 juni 2020 evenals het artikel 191 van het VWEU.”

2.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar de artikelen 7, eerste lid, 1° en 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet, geduid waarom ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen. Hij heeft hierbij uiteengezet dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Hij heeft nader toegelicht dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Hij heeft tevens gemotiveerd dat de commissaris-generaal, op 14 januari 2020, een negatieve beslissing heeft genomen inzake het door verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming en dat het beroep hiertegen door de Raad werd verworpen op 2 juni 2020. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Er moet verder worden benadrukt dat artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 20 juni 2017, nr. 238.570) en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591) verweerder geen bijkomende motiveringsplicht opleggen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2. Inzake de aangevoerde schending van de hoorplicht kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker alvorens de bestreden beslissing werd genomen meermaals werd gehoord. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat hij een eerste maal werd gehoord op 28 november 2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en dat hij vervolgens op 7 januari 2020 nog meer uitvoerig werd gehoord door een ambtenaar van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker heeft hierbij, steeds met behulp van een tolk, zijn familiale situatie kunnen toelichten, heeft de mogelijkheid gekregen om medische attesten aan te brengen, heeft uitvoerig kunnen uiteenzetten welke problemen hij had in Afghanistan, heeft kunnen meedelen op welke gronden hij een internationale beschermingsstatus kreeg in Griekenland en heeft kunnen verklaren waarom hij dit land heeft verlaten. Er kan dan ook niet worden besloten dat hij niet deugdelijk werd gehoord of dat hij niet de kans kreeg om de inlichtingen die hij nuttig achtte aan het bestuur ter kennis te brengen.

In de mate dat verzoeker lijkt te willen aangeven dat hij onmiddellijk voorafgaand aan het tijdstip waarop de bestreden beslissing werd genomen nogmaals diende te worden gehoord, dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoonde dat hij nog bijkomende relevante en concrete gegevens had kunnen meedelen waarvan verweerder nog geen kennis had en die hem ervan hadden kunnen weerhouden om de bestreden beslissing te nemen. Hij zet weliswaar uiteen dat hij niet wil worden verwijderd naar zijn land van herkomst – waarmee hij schijnbaar doelt op Afghanistan – en dat hij in Griekenland over een internationale beschermingsstatus beschikt, maar deze gegevens waren verweerder reeds bekend op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing nam. Daarnaast wijst hij erop dat hij, indien hij nogmaals zou zijn gehoord, verweerder in kennis had kunnen stellen van het feit dat hij geen gevolg kon geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten gelet op de COVID-19-pandemie. Het feit dat er, met COVID-19, een epidemie op wereldwijde schaal bestaat is echter een gegeven dat algemeen bekend is. Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat hij bijkomend diende te worden gehoord om verweerder hiervan in kennis te stellen, zodat deze kon nagaan of er een beletsel was om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Ten overvloede moet worden geduid dat verzoekers bewering dat hij ingevolge de sanitaire crisis geen gevolg kan geven aan de bestreden beslissing trouwens betrekking heeft op de uitvoering van de bestreden beslissing en dat hij door te argumenteren dat hij geen gevolg kan geven aan deze beslissing niet aantoonde dat hij, voorafgaandelijk, inlichtingen kon verstrekken die verweerder ertoe konden brengen te besluiten dat deze beslissing niet kon worden genomen. Er blijkt derhalve niet dat verzoeker een belang heeft bij zijn grief dat hij nogmaals diende te worden gehoord.

Een schending van de hoorplicht die kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing wordt niet aangetoond.

2.2.3. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken, meer specifiek uit een administratieve nota van 8 juli 2020, blijkt dat verweerder ook de verplichting die is opgenomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land – heeft gerespecteerd. Verweerder heeft geconstateerd dat verzoeker verklaarde geen minderjarige kinderen of andere gezins- of familieleden in België of in een andere EU-lidstaat te hebben en dat verzoeker, noch bij registratie van zijn verzoek om internationale bescherming, noch tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, aangaf gezondheidsproblemen te hebben.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

2.2.4. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM moet allereerst worden gesteld dat uit het feit dat in de bestreden beslissing, op correcte gronden, wordt aangegeven dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit heeft niet kan worden afgeleid dat verweerder de bedoeling heeft verzoeker naar Afghanistan te verwijderen. Verweerder heeft, zoals verzoeker zelf vermeldt, trouwens expliciet verwezen naar de beslissing van de commissaris-generaal van 14 januari 2020, waar in fine kan worden gelezen dat verzoeker internationale bescherming werd verleend door Griekenland en hij om die reden niet mag worden teruggezonden naar Afghanistan. Van een schending van het non-refoulementbeginsel iuncto artikel 3 van het EVRM is geen sprake.

Daarnaast moet worden aangegeven dat verweerder ook heeft verwezen naar het arrest van de Raad van 2 juni 2020 met nr. 236 278 waarbij werd vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat het feit dat hij in Griekenland zou moeten verblijven niet verenigbaar was met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM.

Voorts moet worden gesteld dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkel concreet gegeven aanbrengt waaruit de Raad zou kunnen afleiden dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij zal worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.5. Gelet op het voorgaande kan ook geen schending van artikel 33 van de Vluchtelingenconventie – waarin een verbod is opgenomen om een vluchteling uit te zetten of terug te leiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid zou worden bedreigd op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging – worden vastgesteld.

2.2.6. Nu niet wordt aangetoond dat meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag spelen en het niet is betwist dat verzoeker niet is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen en dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort dat is voorzien van een geldig visum, kan evenmin worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

2.2.7. Gelet op de vaststelling dat een hogere rechtsnorm hiertoe geen beletsel vormde, diende verweerder overeenkomstig artikel 52/3 § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet in casu wel degelijk een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, daar zijn in België ingediende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk werd verklaard op 14 januari 2020.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder geen toepassing kon maken van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet en toont geen schending van deze bepaling aan.

2.2.8. In een derde onderdeel van zijn middel stelt verzoeker dat de bestreden beslissing niet verenigbaar is met artikel 18, § 1 van het ministerieel besluit van 30 juni 2020, zoals dit bestond op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, aangezien hierin is bepaald dat niet-essentiële reizen vanuit en naar België zijn verboden. Hij toont evenwel niet aan dat een terugkeer naar Griekenland, het land waar hij een internationale beschermingsstatus geniet, een niet-essentiële reis zou zijn. Dit te meer daar een verder verblijf in België als onwettig moet worden beschouwd en hij dus weinig aanspraken kan maken op vormen van steunverlening.

Verzoeker gaat daarenboven voorbij aan het feit dat in de tweede paragraaf van voormeld artikel het volgende is bepaald:

“In afwijking van de eerste paragraaf en onverminderd artikel 20 is het toegelaten om:

1° te reizen vanuit België naar alle landen van de Europese Unie, van de Schengenzone en naar het Verenigd Koninkrijk, en om vanuit deze landen naar België te reizen;”

Verzoeker, die overigens geen gewag maakt van enig gezondheidsprobleem, maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij niet naar Griekenland zou kunnen reizen. Nu verzoeker ook niet aanvoert, noch aantoonbaar persoonlijk te zijn getroffen door het virus, kan zijn hypothetisch betoog dat zijn verplaatsing – die aldus wel degelijk is toegelaten – een “mogelijke” verspreiding van het virus met zich zou meebrengen ook niet worden gevolgd.

Daarenboven wijst de Raad erop dat, indien verzoeker zou kunnen aantonen dat hij geen gevolg kon geven aan het bestreden bevel, het hem vrijstond om met toepassing van artikel 74/14, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek aan te vragen. Er blijkt niet dat hij dit heeft gedaan.

Een schending van artikel 18 van het ministerieel besluit van 30 juni 2020 wordt niet aangetoond.

2.2.9. Gelet op het voorgaande kan ook geen schending van het voorzorgsbeginsel of van artikel 191 van het VWEU worden vastgesteld.

2.2.10. De uiteenzetting van verzoeker leidt niet tot het besluit dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of een kennelijke appreciatiefout blijkt niet.

2.2.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bijgevolg in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

2.2.12. Waar verzoeker de schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet aanvoert, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing hoe dan ook de maximumtermijn van dertig dagen voorziet om vrijwillig het grondgebied te verlaten, zodat niet blijkt dat verweerder deze bepaling zou hebben geschonden.

2.2.13. Verzoeker voert ook nog de schending aan van de artikelen 8 en 13 van het EVRM en van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten, doch zet niet uiteen waarom hij meent dat deze artikelen werden geschonden. Hij stelt tevens dat de richtlijn 2008/115/EG is geschonden, maar laat na te duiden welk precies artikel van deze richtlijn hij geschonden acht en waarom. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK